

CONTINGUT

Poll negre de la fusta (<i>Pterochloroides persicae</i>).....	1
<i>Xylella fastidiosa</i>	1
Olis d'estiu	3
Melassa fisiològica	3
<i>Metcalfa pruinosa</i>	3
Heliotis a tomatiguera (<i>Helicoverpa armigera</i>)	4
Eruga negra (<i>Spodotera littoralis</i>)	4
Desinfecció de sòls	5
Control biològic de plagues. Enemics naturals	5
Flavescència daurada	6
Perforador del pi (<i>Orthotomicus erosus</i>)	7

FRUITERS I AMETLLER

POLL NEGRE DE LA FUSTA (*Pterochloroides persicae*)

La presència d'aquest poll negre és més fàcil de detectar per les taques de melassa al sòl que fent observacions del vol al cultiu. Se situa principalment a les branques, n'extreu la saba a través de l'escorça per alimentar-se i, arriba a assecar la branca si la colònia és molt gran. Les zones on ha estat la colònia queden tacades per la melassa que degota i cobreix totalment el sòl.

La melassa segregada per aquesta plaga afavoreix l'atac del fong que ocasiona la 'negrilla', la qual disminueix la capacitat fotosintètica de la planta, així com la respiració d'aquesta, podent a més depreciar la qualitat de la collita i dificultar la penetració dels productes fitosanitaris.

Colònia de *P. persicae* a branca d'ametller.
Font: Sanitat Vegetal d'Almeria

S'ha detectat la seva presència a diverses espècies de fruiters (prunera, melicotoner, etc.), però on té major incidència i els seus danys són majors és sobre el cultiu d'ametller.

Les matèries actives autoritzades per fer front al poll negre de la fusta són les que se citen a continuació:

Substància activa
Deltametrin
Oli de colza
Observacions: Llegiu atentament les indicacions de l'etiqueta del producte i respecte les seves indicacions sobre terminis de seguretat, dosis, tractaments per campanya, equips de protecció individual de l'aplicador, etc.

Xylella fastidiosa

¿QUÈ ÉS?

És un bacteri fitopatogen de quarantena que té un rang de plantes hoste molt ampli (més de 300 espècies vegetals), podent produir danys greus als cultius més importants a les Illes Balears, com l'ametller, la vinya, l'olivera, els cítrics o la figuera, i a nombroses espècies de plantes ornamentals (romaní, lavanda, polígal·la i acàcia, entre d'altres).

Aquest bacteri viu i es multiplica al xilema dels vegetals i a la part anterior del canal alimentari de determinats insectes. En els vegetals es troba a les arrels i parts aèries, formant biopel·lícules als vasos de la planta, obstruint-los i impedingint el flux normal de la saba.

A les Illes Balears, s'han detectat les subespècies *multiplex* a Mallorca i Menorca, *fastidiosa* a Mallorca i *pauca* a Eivissa.

Per a més informació sobre el vector transmissor del bacteri, consulteu el Butlletí de Sanitat Vegetal de Març del 2021.

PLANTES HOSTES AFECTADES A LES ILLES BALEARS

A continuació, es presenta un llistat d’algunes de les plantes hostes afectades a les Illes Balears:

Illa	Planta hoste
Mallorca	<i>Olea europaea</i> var. <i>europaea</i> (olivera) <i>Olea europaea</i> var. <i>sylvestris</i> (ullastre) <i>Polygala myrtifolia</i> (poligala) <i>Prunus avium</i> (cirerer) <i>Prunus dulcis</i> (ametller) <i>Prunus domestica</i> (prunera) <i>Acacia</i> sp. (acàcia) <i>Nerium oleander</i> (baladre) <i>Cistus monspeliensis</i> (estepa negra) <i>Lavandula dentata</i> (lavanda) <i>Rosmarinus officinalis</i> (romani)
Eivissa	<i>Acacia</i> sp. (acàcia) <i>Polygala myrtifolia</i> (poligala) <i>Lavandula dentata</i> (lavanda) <i>Olea europaea</i> var. <i>europaea</i> (olivera) <i>Olea europaea</i> var. <i>sylvestris</i> (ullastre) <i>Nerium oleander</i> (baladre)
Menorca	<i>Olea europaea</i> var. <i>europaea</i> (olivera) <i>Olea europaea</i> var. <i>sylvestris</i> (ullastre) <i>Polygala myrtifolia</i> (poligala)

SIMPTOMATOLOGIA D’AFECCIÓ

A les Illes Balears la simptomatologia de les plantes afectades observada a camp és:

- Marciment i defalliment generalitzat de les plantes afectades (síntomes associats amb l’estrès hídric).
- Assecament de les fulles i les branques i, en estat avançat, fins i tot, la mort.
- Cremada de fulles o brots: les fulles s’assequen de manera sobtada a la primavera o a l’estiu i tornen marronoses; els teixits adjacents queden de color groc o vermell. Aquesta dessecació s’estén amb facilitat donant lloc a un marciment total i a la caiguda de fulles.

Certs agents abiòtics o ambientals poden donar símptomes similars: estrès hídric, vent, salinitat o excés de nutrients, però en aquest cas la cremada de les fulles és generalitzada, afectant a parts joves i velles de les plantes.

Poligala (*Polygala myrtifolia*) Lavanda (*Lavandula dentata*) Romani (*Rosmarinus officinalis*)

Simptomatologia d’afectació

PREVENCIÓ I CONTROL

El control directe no és possible. No hi ha ni productes fitosanitaris ni mètodes de control que actuïn directament contra aquest bacteri. Emperò, es poden dur a terme actuacions de prevenció fitosanitària:

- a) **Bones pràctiques de gestió del sòl:** mantenir lliure de vegetació adventícia tant les zones de cultiu com les adjacents des del mes de març fins al mes de novembre, coincidint amb el cicle biològic del vector.
- b) **Bones pràctiques de gestió de la fertilització i del reg** per evitar condicions d’estrès i el deteriorament del cultiu.
- c) **Bones pràctiques de poda i gestió de les restes de poda.** Una bona poda dels cultius té l’objectiu de reduir la vegetació hoste del vector (eliminant la nova vegetació més tendre i més desitjable pel vector) i formar l’arbre per aconseguir un equilibri entre el creixement i uns rendiments regulars. Pel que fa a la gestió de les restes de poda, cal triturar-les in situ i enterrar-les amb una llaurada superficial. En el cas que les restes de poda estiguin infectades o sospitem que hi poden estar, s’ha de sol·licitar una autorització per cremar-les in situ immediatament després de la poda.
- d) **Control dels vectors.** Començar els tractaments a l’inici de l’activitat vegetativa del cultiu i abans que el vector hi arribi i perllongar-se tot el període infectiu del vector. Consulteu les substàncies actives recomanades segons els cultius.

Simptomatologia d’afectació a vinya i ametller

CÍTRICS

OLIS D'ESTIU

Els olis són un tipus d'insecticida emprat principalment pel control de cotxinilles, encara que també s'utilitza per eliminar formes hivernants d'altres plagues com a àcars, pugons, etc.

Aquests olis es poden dividir en dues classes: oli d'hivern i oli d'estiu. La diferència entre un i l'altre ve donada principalment pel percentatge de *residu insulfonable* que presenti l'oli, de forma que si aquest és superior a un 90% es considera com a oli d'estiu, en canvi si és inferior serà un oli d'hivern. Com més baix sigui aquest residu, més fitotòxic serà per a la planta, és per això que l'oli d'hivern no es pot emprar quan l'arbre està en estat vegetatiu, ja que li produiria cremades a les branques i fulles.

A continuació s'expliquen una sèrie de normes a seguir per a la utilització dels olis d'estiu:

1. Els arbres han d'estar en bones condicions fisiològiques. En arbres que presentin símptomes de carències, principalment magnesi, es poden produir desfullaments molt forts.
2. La temperatura ambiental no podrà sobrepassar els 30°C. No es polvoritzarà en hores de sol ni amb vents secs.
3. L'aplicació s'ha d'efectuar amb màquines a motor, amb alta pressió (20-30 atmosferes). És important que el dipòsit tingui agitador per homogeneïtzar bé el producte i així evitar cremades.
4. Els olis són incompatibles amb el sofre. Per tractar amb oli han de transcórrer dos mesos des de la darrera aplicació amb sofre.
5. Si el tractament es duu a terme en el moment oportú no cal afegir-hi cap insecticida més, ja que això no comporta un increment de l'eficàcia.
6. Als olis no s'ha d'afegir-hi mai microelements, adobs foliars o fungicides, donat que rompen l'emulsió i cauen al sòl, perdent-se la seva acció, fent perdre part del poder insecticida de l'oli.
7. S'ha d'evitar l'aplicació de l'oli quan el fruit canviï de color, donat que poden produir taques. Però també hi ha olis molt refinats que no produeixen aquesta reacció.

OLIVERA

MELASSA FISIOLÒGICA

La causa principal de l'aparició de la melassa és una conseqüència de la confluència dels següents factors:

- Augment considerable de les temperatures.
- Baixa humitat relativa de l'aire.
- Presència d'humitat al sòl (les parcel·les amb reg són les més afectades).

Amb aquestes condicions es produeix una elevada evaporació amb obertura d'estomes per on surt la melassa. Com ja sabeu, la melassa suposa el substrat per al desenvolupament posterior dels fongs coneguts com a *maskara* o *negrilla*.

Melassa fisiològica al cultiu d'olivera.

Metcalfa pruinosa

És una plaga molt polífaga, encara que sembla ser més freqüent en espècies ornamentals que en cultiva-

des. El seu control químic és difícil per la protecció que li confereix la cera que produeix, no hi ha cap producte autoritzat específicament, no obstant això, els tractaments contra caparretes amb substàncies actives autoritzades per a tal fi poden ajudar a combatre també la Metcalfa.

Metcalfa pruinosa

També hi ha estudis de control biològic amb *Neodryinus typhlocybae* amb bon resultat.

Recordeu que com que els símptomes es poden confondre amb altres malalties és necessària la confirmació del laboratori de Sanitat Vegetal.

HORTÍCOLES

HELIOTIS A TOMATIGUERA (*Helicoverpa armigera*)

H. armigera és un insecte de l'ordre dels lepidòpters, considerat plaga important a la majoria de les zones on es troba present, danyant una gran varietat d'aliments, fibres, llavors oleaginoses, farratges i conreus hortícoles. La seva considerable importància com a plaga es basa en les peculiaritats de la seva biologia: la seva mobilitat, polifàgia, alta i ràpida velocitat de reproducció i diàpaua la fan especialment adaptada per explotar hàbitats transitoris com els ecosistemes artificials.

Mostra predilecció pels fruits de cultius com el cotó, la tomàtiga, el pebre, el blat de moro dolç i els llegums. El dany a les plantes l'ocasiona la larva en atacar el fullatge, però principalment ataca els fruits verds en desenvolupament, deixant cavitats circulars, generalment prop del peduncle. Aquestes cavitats poden donar lloc a danys indirectes produïts per la proliferació de fongs en les ferides.

Larva de *H. armigera* sobre una tomàtiga. Font: ©Andrew B.S. King.

PREVENCIÓ I CONTROL

Algunes de les mesures preventives i/o culturals recomanades contra *H. armigera* són:

- Eliminació de fruits danyats.
- Disposar de bons tancaments, malla, doble porta, etc. en sistemes de cultius protegits.

D'altra banda, les matèries actives autoritzades són les següents:

Substància activa
Bacillus Thuringiensis Kurstaki (EG 2348)
Deltametrin
Helicoverpa armigera nucleopolyedrovirus
Metaflumizona
Observacions:
Llegiu atentament les indicacions de l'etiqueta del producte i respecte les seves indicacions sobre terminis de seguretat, dosis, tractaments per campanya, equips de protecció individual de l'aplicador, etc.

ERUGA NEGRA (*Spodoptera littoralis*)

L'eruga negra és originària d'Egipte i actualment es troba a Àfrica, les Illes Canàries, l'Orient Mitjà i parts de l'Europa mediterrània, incloent-hi les Illes Balears, Madeira i les Açores.

Es tracta d'una espècie polífaga que ataca a més de 40 famílies de plantes. Afecta a plantes silvestres, ornamentals i cultivades de tipus herbaci com les solanàcies (pebre, tomàtiga, patata, tabac, etc.), crucíferes, carxofa, maduixa, blat de moro, alfals, cotó, col, cacau i moltes altres.

La major part dels danys són causats per les erugues més desenvolupades, que devoren voraçment les fulles, brots i fruits. La intensa alimentació de la larva pot esquinar i despollar les fulles, deixant només els nervis més grans. Les larves joves també perforen els rovells, provocant el seu despreniment o assecat. Dels forats que han produït surten excrements de colors groguencs a verd foscos.

Larva de *S. littoralis* alimentant-se d'una albergínia i restes d'excrements al seu voltant.

Les matèries actives autoritzades per al control d'aquesta plaga són les següents:

Substància activa
Bacillus Thuringiensis Kurstaki (EG 2348)
Bacillus Thuringiensis Kurstaki (PB-54)
Bacillus Thuringiensis Aizawai
Cyantraniliprol + Acibenzolar-s-metil
Metaflumizona
Spodoptera littoralis nucleopoliedrovirus (SpliNPV) (aïllat BV-0005)
Tebufenocida
Observacions:
Llegiu atentament les indicacions de l'etiqueta del producte i respecte les seves indicacions sobre terminis de seguretat, dosis, tractaments per campanya, equips de protecció individual de l'aplicador, etc.

DESINFECCIÓ DE SÒLS

A parcel·les on cada any es repeteixen els mateixos cultius solen aparèixer problemes d'esgotament de recursos del sòl, malalties radicals, de coll o nematodes. Per tal de frenar el desenvolupament d'aquests problemes i recuperar la capacitat productiva del sòl, es poden utilitzar tècniques no químiques que consisteixen en l'aprofitament de les altes temperatures de l'estiu. Aquestes tècniques són: la solarització i la biofumigació.

SOLARITZACIÓ

Es tracta d'un procediment no químic, de fàcil aplicació, no contaminant i econòmic.

Aquesta tècnica es basa en cobrir una porció de terreny amb un encoixinat de polietilè amb l'objectiu d'escalfar una terra humida i reduir la càrrega microbiòtica.

Abans de procedir a l'encoixinat del terreny s'hauran de fer una sèrie de tasques prèvies. En primer lloc s'ha de fer una labor profunda amb subsolador, seguida d'una altra passada per trencar els terrossos o trossos grans de terra.

Per efectuar la solarització, el terreny ha de tenir prou humitat. En cas que la parcel·la estigui seca es procedirà a efectuar un reg mitjançant degoteig o per inundació. Seguidament, es col·locarà el plàstic correctament, evitant buits i enterrant-lo correctament perquè no pugui ser arrencat per accions del vent.

El plàstic ha d'estar sobre el terreny a desinfectar, com a mínim, 30 dies, amb una recomanació òptima de 45 dies.

La seva aplicació s'ha fer durant els mesos d'estiu (finals de juny fins a principis de setembre).

BIOFUMIGACIÓ

La biofumigació és una tècnica biològica que consisteix en la incorporació al sòl de grans quantitats de matèria orgànica fresca (principalment fems o restes vegetals procedents de la família de les brassicàcies: naps, cols, etc.) amb una dosi de 6 kg per metre quadrat, juntament amb l'aportació de grans quantitats d'aigua per assolir condicions d'anaerobiosi.

Prèviament a la incorporació de la matèria orgànica s'ha de fer un desterrossat del sòl.

Es pot cobrir el sòl amb plàstic o segellar-lo amb fresadora i rodet durant un període aproximat de 15 dies.

Els millors resultats s'obtenen des de finals de juny fins a principis de setembre.

En darrera instància, abans de la posterior plantació s'ha de remoure el terreny per a l'eliminació de gasos.

CONTROL BIOLÒGIC DE PLAGUES.

ENEMICS NATURALS

Qualsevol organisme que s'alimenta d'un altre és conegut com a enemic natural.

Les poblacions d'enemics naturals tenen qualitats úniques que les permeten interactuar amb la presa o les poblacions hostes i regular-ne els nivells poblacionals mantenint-los més baixos que quan no hi són presents. Alguns són efectius amb nivells de presa extremadament baixos. Per això són organismes idonis per regular espècies plaga.

Es poden distingir 4 tipus d'enemics naturals. Aquests són: depredador, paràsit, parasitoide o patògen d'un altre animal, especialment un insecte.

Els depredadors maten les seves preses de manera més o menys immediata després d'atacar-les i, en el transcurs de la seva vida maten diversos individus presa diferents. Sovint, s'alimenten de les preses en la seva totalitat, però alguns depredadors vertaders en consumeixen només una part (per exemple: carnívors).

D'altra banda, els paràsits consumeixen una part de les seves preses en lloc de tot el cos de les mateixes. Els seus atacs són nocius però poques vegades letals a curt termini. A diferència d'altres depredadors, els atacs dels paràsits estan concentrats en un o pocs individus al llarg de la seva vida.

Depredadors i paràsits són enemics naturals d'insectes plaga. Per exemple, les aranyes són enemics naturals dels barrinadors.

Els parasitoides són un grup d'insectes que es classifiquen com a tals en base al comportament de la femella adulta en el moment de la posta dels ous, i de la pauta subsegüent de desenvolupament de la larva. Pertanyen principalment a l'ordre dels himenòpters, però també comprenen nombrosos dípters. Els adults són de vida lliure, però posen els ous a damunt o a prop d'altres insectes (o, amb menys freqüència, en aranyes o cotxinilles).

El parasitoide Diaeretiella rapae atacant l'àfid Myzus persicae.

Les larves es desenvolupen després a l'interior (o, de vegades, en la superfície) de l'individu hoste, que sol trobar-se en una fase prèvia a la maduresa. Inicialment la larva causa un perjudici poc aparent a l'hoste, però amb el temps el consumeix gairebé del tot i el mata abans que arribi a la fase de pupa, o durant aquesta mateixa fase. Per això el que s'origina de la pupa hoste no és l'hoste adult, sinó un parasitoide adult. Els parasitoides estan íntimament associats a un sol individu hoste i no provoquen la mort immediata de l'hoste, però el desenllaç letal és inevitable amb el temps.

Per últim, els patògens són tots aquells agents que poden produir malaltia o mal a un hoste. En el cas dels enemics naturals, sempre seran patògens animals.

VINYA

FLAVESCÈNCIA DAURADA

La flavescència daurada és una malaltia causada per un fitoplasma que actua en els vasos del floema, provocant debilitament progressiu i fins i tot la mort de la planta.

Es transmet a través de l'insecte cicadèlid *Scaphoideus titanus*, les nimfes i adults del qual adquireixen el fitoplasma d'un cep infectat i, després de 4-5 setmanes d'incubació, són capaços de transmetre'l a plantes sanes.

SÍMPTOMES I DANYS

Els principals símptomes i danys associats a aquesta malaltia són:

- Reducció del vigor i el creixement. Els sarments no agosten, romanent flexibles (ceps amb aspecte ploraner).
- Les fulles s'enrotllen cap al revers i es tornen dures i trencadisses, amb decoloracions generalitzades (groc daurat o grocs cloròtics en les varietats blanques i tonalitats vermelloses a les tintes).
- Les inflorescències es dessequen, es produeixen decaïments pedunculars i presència de raïms arrugats que no acaben de madurar.
- Es redueix la qualitat del vi, a causa de l'acidesa i el contingut menor en sucres dels fruits de les plantes infectades.

MESURES PREVENTIVES

Per a prevenir l'aparició d'aquesta malaltia s'han disposat un conjunt de recomanacions:

- Ús de material sa amb Passaport o Certificat Fitosanitari.
- Sanejar el material vegetal per a multiplicació amb termoteràpia (immersió en aigua a 50° durant 45 minuts).
- Arrencada i destrucció de ceps afectats i/o abandonats.

Aquesta malaltia no es troba present a les Illes Balears.

FORESTALS

PERFORADOR DEL PI (*Orthotomicus erosus*)

Aquest escarabat afecta principalment als pins (*Pinus halepensis*) que presenten estrès, desequilibri fisiològic o un debilitament general. És un coleòpter xilòfag de la família Curculionidae de petites dimensions, que es troba associat íntimament al *Tomicus destruens*, que actua com agent primari de debilitament de l'arbrat.

Individu adult de *Orthotomicus erosus*.
Font: Servei Sanitat Forestal

Els adults tenen una longitud que oscil·la entre els 2-3 mm i són de color negre lluent quan arriben a la maduresa sexual, mentre que durant la seva etapa de desenvolupament presenten una tonalitat més marronosa. Tenen el protòrax molt desenvolupat, el cos pilós i la part posterior de l'abdomen presenta una escotadura profunda, amb la qual els mascles expulsen el serradís de les galeries. Aquesta escotadura compta amb unes dents triangulars molt marcades en els mascles.

L'insecte pot tenir fins a quatre generacions a l'any, tenint la seva època de màxima activitat en els mesos compresos entre abril i agost. La femella fa la posta a una galeria subcortical, on diposita els ous, que són esfèrics, de mig mil·límetre de diàmetre amb un aspecte gelatinós i blanquinós.

Les larves són àpodes, i lleugerament encorbades, de color blanquinós i amb la càpsula cefàlica de color marró. Al final de les galeries larvàries estan situades les càmeres de pupació, on romanen les larves fins que l'insecte es transforma en adult.

BIOLOGIA

Es tracta d'una espècie polígama, el mascle realitza un orifici d'entrada a l'arbre per fer la cambra nupcial, on a través de la segregació d'una feromona agregativa atreu les femelles. Una vegada fecundades, les femelles excaven les galeries maternes o d'ovoposició, que van des de la cambra nupcial i en sentit de l'eix vertical de l'arbre. Cada femella diposita entre 30 i 60 ous, separats l'un de l'altra d'1-3 mm.

Aquestes galeries són més sinuoses i estretes que les de l'altra espècie de perforadors (*Tomicus destruens*), i tenen diverses ramificacions que parteixen des d'un mateix punt, tret característic que facilita la seva distinció.

Els ous desclouen una setmana després de la seva posta, quan les temperatures oscil·len entre els 15 i 25 °C. Seguidament, les larves comencen a alimentar-se del floema, amb la ruptura consegüent dels vasos conductors de la saba. Al final de l'evolució, la larva fa una cambra per passar a l'estadi de pupa, d'on sortirà l'insecte adult fent un forat circular des de l'interior cap a l'exterior de l'escorça.

La durada del cicle larvari és d'uns vint dies i la de l'estadi de crisàlida d'una setmana, que juntament amb la setmana que tarda la larva a sortir de l'ou, fa que l'adult estigui format en 35 dies, però en condicions òptimes pot tardar només quinze dies. Els nous imagos surten a la primavera i així tornen a començar el cicle. Quan les temperatures comencen a baixar, en els mesos de setembre i octubre, s'agrupen a les galeries d'hivern, on passen els mesos més freds. Tornen a l'activitat quan pugen les temperatures.

A continuació, s'adjunta un cronograma del cicle biològic del perforador del pi, *Orthotomicus erosus* a les Illes Balears.

Cicle Biològic de l' <i>Orthotomicus erosus</i>												
	G	F	M	A	M	J	JL	A	S	O	N	D
Adult												
Postes												
Larves												
Pupes												

SIMPTOMATOLOGIA D'AFECCIÓ

En principi l'*Orthotomicus erosus* és un insecte secundari, actua en els arbres debilitats a causa d'altres insectes o d'altres factors, però quan els arbres estan debilitats i amb un excés de població pot esdevenir en un insecte primari i arribar a matar extenses masses de pinar, ja que té un poder reproductiu molt alt. Per aquest motiu és important detectar la presència de l'insecte quan trobem alguns d'aquests factors:

- Existència de forats d'entrada a l'escorça. En el cas de l'*Orthotomicus*, els forats d'entrada són més petits que els de *Tomicus destruens* i, per tant, és més difícil localitzar-los. A més, no solen formar volcans de reïna, ja que actuen a l'estiu quan l'arbre es troba en aturada vegetativa i no pot segregar reïna per defensar-se.

Forat d'entrada de l'adult.
Font: Servei Sanitat Forestal

- Els pins afectats comencen a groguejar des de la part superior fins a les branques més baixes. Després passen a tenir un color vermell, que s'intensifica a l'estiu, i tot seguit cauen les acícules. Davant aquesta situació, l'atac és evident.
- Per poder confirmar l'atac, es pot gratar l'escorça de l'arbre per damunt d'on trobem un forat d'entrada i veure si l'insecte hi ha fet les galeries per realitzar la posta.

Larves construint galeries. Font: Luís Núñez

MÈTODES DE CONTROL

1. Detecció dels arbres debilitats, danyats o amb atacs actius i intensos. Aquests exemplars s'hauran de talar ràpidament, abans que contribueixin a infestar la massa forestal i després s'han de retirar les restes de poda o de tala per evitar la sortida d'una nova generació d'adults. Per aconseguir-ho, s'ha de destruir l'escorça, triturant o cremant les restes o, d'una manera més simple, s'han de treure les restes de fusta a més d'un quilòmetre de les superfícies forestals. En el cas d'haver de romandre al bosc, és obligatori treure l'escorça, el que provocaria la mort de tots els estadis de larves i ous. La llenya seca no suposa un risc de propagació per aquests escolitids.
2. Instal·lació de trampes per a la captura massiva d'adults. Es pot utilitzar tant el model de trampa d'intercepció de vol Crosstrap, com els panells de ranures Theyson, però en els dos casos s'hauran de col·locar a una distància prudencial dels peus sans, en petits clars, pistes forestals, tallafocs o perímetres de massa, i mai a sota dels pins, per evitar que l'adult pugui ser atret pels compostos volàtils que emet l'arbre i també, perquè son trampes que intercepten els adults durant el de vol.
3. Instal·lació de punts esquers. Consisteix en l'apilament de munts de troncs en les zones afectades. S'haurien de col·locar de forma perpendicular per aconseguir una petita elevació del punt sobre el sòl i així facilitar la colonització per sota del punt, que és la part preferida pels insectes.

Aquest mètode es basa a atreure els perforadors en una zona controlada, que es revisarà setmanalment amb la finalitat de detectar l'inici de l'activitat dels adults, a partir de la qual, passats trenta dies com a màxim, es pelaran els troncs a fi d'evitar l'avanç del seu cicle reproductiu a l'interior de l'escorça del tronc.

Consultes de productes autoritzats:

<https://www.mapa.gob.es/es/agricultura/temas/sanidad-vegetal/productos-fitosanitarios>

Consultes sanitat vegetal:

<http://www.caib.es/sites/sanitatvegetal>

Consultes d'assessors, usuaris professionals i entitats i establiments del sector subministrador i de tractaments en el ROPO: <https://www.mapa.gob.es/app/ropo>

Consultes sobre Xylella fastidiosa:

<https://www.caib.es/sites/xf>